

JOHANNES JØRGENSEN SELSKABET

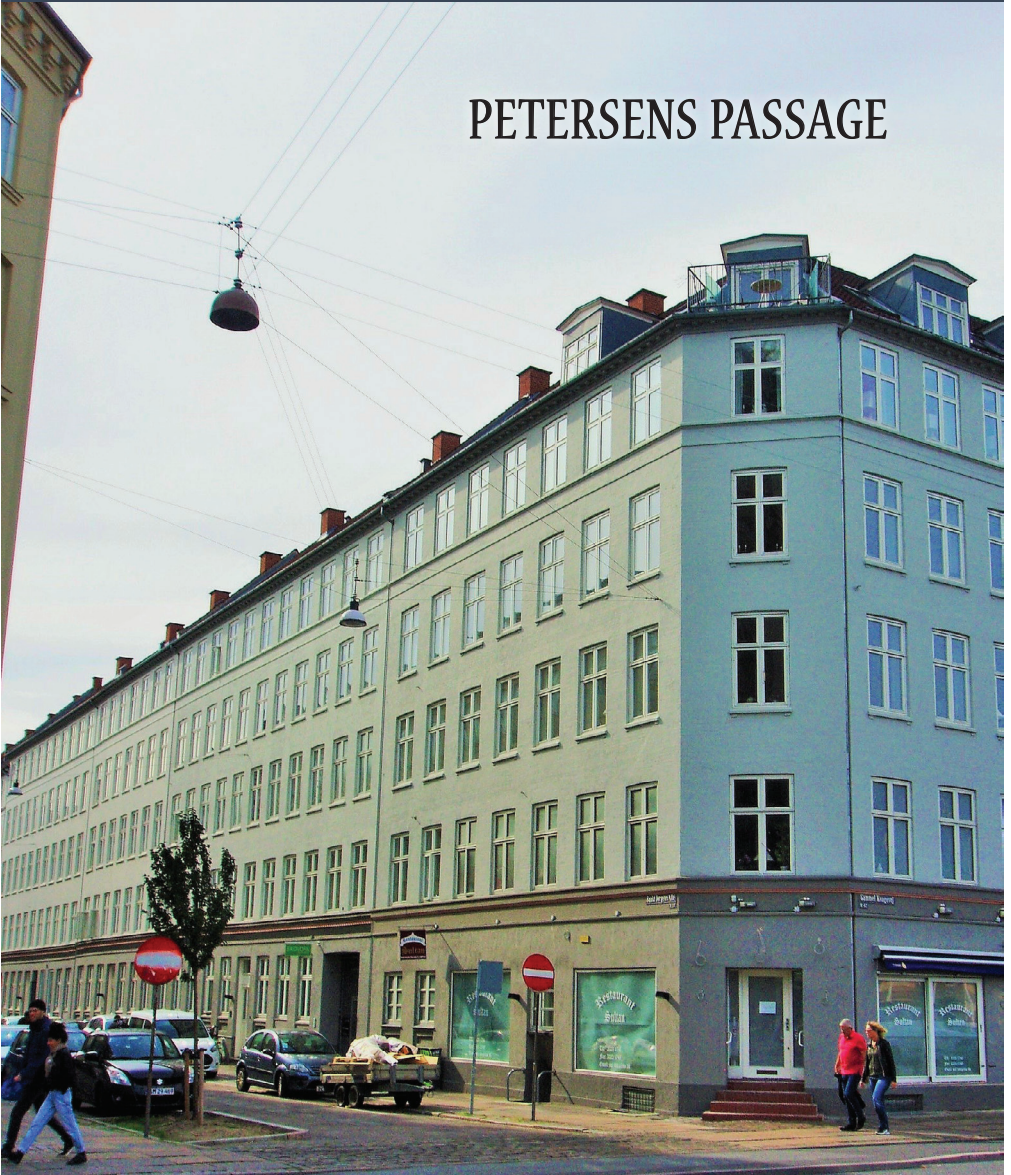
NYHEDSBREV

December 2015

13. Årg.

Nr. 4

PETERSENS PASSAGE

NYHEDSBREV

Medlemsblad for
Johannes Jørgensen Selskabet

Ansvh. red. Stig Holsting
Lykkesholms Allé 9 A,1.tv
1902 Frederiksberg C
Tlf. 8758 0303
Mob. 2129 0408
e-mail: stig.holsting@gmail.com
Kassererens e-mail:
johs.jorgensenselskabet@gmail.com
www.johannesjoergensenselskabet.dk
Bankkonto nr.: 1551 0010132908

Johannes Jørgensen Selskabet
er et litterært forum til studium af
digterens liv og forfatterskab.
Selskabet arbejder nært sammen
med Johannes Jørgensens Hus i
Svendborg og andre litterære
selskaber.
Medlemskab koster 175 kr. om året.
Hjemmeside: www.svendborg-bib.dk

Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, formand

Oluf Schönbeck, næstformand

Fælledvej 14 E, 5.tv.

2200 København N.

E-mail: oluf@hum.ku.dk

Tlf. 60863727.

Ove Klausen, sekretær. Ottosminde

2, 8960 Randers. Tlf. 86404032.

E-mail: oklausen@fiberflex.dk

Henning Fink-Jensen, kasserer.

Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd.

Tlf. 4444 8703

Andreas Holsting. Ved Klosteret 6,

2100 København Ø. Tlf. 31219609.

E-mail: andreas.holsting@hotmail.com

*Sophus Claussen og Johannes Jørgensen
fotograferet i 1926 ved en sammenkomst på
Gyldendal.*

PETERSENS PASSAGE

I hjørneejendommen Gammel Kongevej –
Petersens Passage (nuv. Sankt Jørgens Alle) i
København boede den unge Sophus Claussen
hos sine forældre. Det var her Johannes
Jørgensen ofte besøgte ham, når han i de
sene nattetimer kom fra redaktionsarbej-
det på "Kjøbenhavns Børstidende" i årene
omkring 1890. I sine erindringer fortæller Jør-
gensen om den nat, Sophus Claussen læste
Charles Baudelaire højt for ham og åbnede
hans øjne og forståelse for en anden litterær/
poetisk verden end naturalismens.
Med andre ord kan man uden overdrivelse
sige, at på førstesalen i denne hjørneejendom
opført i årene kort efter voldenes sløjfning
blev symbolismen født på dansk grund.
Det skete bag vinduerne lige over det lille
Tuborgskilt.

SOPHUS CLAUSSEN

– årets klassiker 2015

I anledning af 150-året for digteren Sophus Claussen fødsel, fejres han i år som årets klassiker. At det føles naturligt at nævne ham her i den anledning skyldes ikke alene hans digteriske format, men især hans relationer til Johannes Jørgensen. Deres indflydelse på hinanden og deres ofte stormfulde venskab skildrer cand.mag. Ove Kreisberg i følgende artikel.

sh

DIGTERVENNEN SOPHUS CLAUSSEN

– 150 ÅR

AF Ove Kreisberg

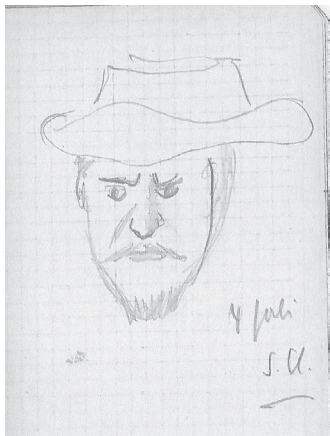
”Som ung beundrede jeg hos Johannes Jørgensen det friske Blik og den fri Haand, som i en Vending flyttede op og ned paa Begreberne om anerkendt og ukendt. Hvor oplivende en saadan Ungdomskammerat.”

Sophus Claussen, der skrev dette i bogen *Foraarstaler* (1927), var som ung Johannes Jørgensens trofaste ”Kammerat og Vaabenfælle”. Senere – efter Jørgensens konversion og Clausens ægteskab – sås de kun sporadisk, men de slap aldrig hinanden helt af syne. Og når de begge på samme tid var i Rom eller Paris, så mødtes de. Og de anmeldte hinandens bøger. Claussen mere Jørgensens end omvendt.

Selv om Johannes Jørgensens konversion til katolicismen var en skuffelse for Clausen – hans seneste biograf Keld Zeruneith

skriver, at den ”synes at være den enkelte begivenhed, der nagede Claussen stærkest hele livet, bortset fra hans ægteskab” - er Claussen den af Jørgensens samtidige, der i breve og anmeldelser viser størst forståelse for og accept af Jørgensens valg af ny livsanskuelse.

En uge efter Jørgensens konversion skrev han til Herman Bang: ”Men naar jeg tænker paa de graa og lidenskabsløse Bogsider, som jeg slipper væk fra, mens jeg skriver til Dem, da føler jeg mig virkelig som hin Johannes Jørgensen, der giver den korrekte, egoistiske Verden et Spark og vandrer i Messe. Slige overdrevne og kun halvt sandfærdige Handlinger kunde jeg ikke faa mig til. Men ogsaa De vil omsider forstaa, at det ikke er simpelthen Karl Larsenske Motiver, der

De to digtervenner tegnede hinanden - tv. har Johannes kradset en skitse i sin dagbog under besøget i Rapallo i 1894 og th. har Claussen samme år i København tegnet Jørgensen.

driver den Mand over i Katolicismen – nej det er Trang til Ofring, Tragedie, Geni.”

Ugen før havde han i *Lolland-Falsters Folketidende* under mærket ”Proteus” anmeldt *Livsløgn og Livssandhed* - en bog som fik radikaleren Sophus Schandorph til i et brev til Georg Brandes at skrive: ” jeg maatte tage en Angostura i Sherry efter Læsningen for ikke at brække mig”. Claussen var ikke enig: ”Det skønne ved Bogen er, at man fornemmer en Rig Sjæls Utilfredshed med alle de Livsløgne, hvori andre Mennesker gruppevis falder til Hvile. (...) den fortæller med skøn Sæmpelhed om noget der ligger den unge Digter paa Hjærte.” Jørgensens selverkendelse og selvkritik, at han ikke ”var i Verden for at elske”, bliver for Claussen tegnet på, at ”Geniet” har ”belønnet en lang og trofast Stræben”. Og Claussen konkluderer: ”Mennesket er her ”i Verden for at elske” - denne milde Uegennytte er endelig ogsaa en Religion.”

Et halvt års tid senere i efteråret 1896 anmelder han Jørgensens næste bog *Beuron*, Han har i mellemtiden sikkert måttet høre

for sin positive anmeldelse af Jørgensens voldsomme angreb på den københavnske radikalisme, for han indleder omtalen af den nye bog således: ”Lad ingen blive frastødt af den Godtkøbspolemik, der som en ubehagelig og unyttig Røg tilhører Lyset og Flammen i Johs. Jørgensens sidste fortræffelige Bog lige som i de to forrige!” Han kalder *Beuron* for ”et kritisk og kulturhistorisk Arbejde”, som han finder ”fængslende, tankevækkende og fuldt af nyttig Oplysning”. Han roser Jørgensens fremstilling af den kristne tro i dens forskellighed fra andre religioner og fremhæver ”Kristendommens vidunderlige Antilogik”. ”Vil du leve – da dø!” ”Vil du eje dig selv – da fornægt dig selv!”

Claussen demonstrerede i sine anmeldelser det storsind og den tolerance, som han anbefalede Viggo Stuckenbergs i et brev fra den bevægede sommer 1894 efter samværet med Johannes Jørgensen i Rapallo: ”lad ham løbe Linen ud! Lad ham komme og vise det Digt, som han har gjort over Guds Sol – og

hvis der findes Livs Varme deri, da har han haft ret for *sit* Vedkommende. Der er mangen Ræv, som begyndte med at lugte fælt, og som bagefter opnaaede en ret behagelig Odeur. Giv Kredit."

Først da han i 1898 anmelder Jørgensens *Lignelser* er tålmodigheden og kreditten udløbet på dato. Claussen skriver: "Hans lille Samling "Lignelser" kan hverken som Kristendom eller som Kunst kaldes god", og i stedet for poesi finder han "den goldeste og grummeste Rettroenhed".

Et par måneder før havde han i sin anmeldelse af *Digte MDCCCXCIV-MDCCCXCVIII* skrevet: "Saaledes gaar det da til, at de, som havde set sig vrede paa Johannes Jørgensen for hans Prosa, igen kommer til at elske og forstaa ham for hans Digtes Skyld. (...) Selv hvor Ordene er ganske simple, er der ofte noget dybt og svulmende i Tonen, som giver disse Digte en særegen Pragt, og

som klæder baade hans egne Idyller og hans Oversættelser af katholske Digte. (...)

Digterens Væsen er Fromhed i en god, ny Betydning af Ordet."

"Kammerater og Vaabenfæller" var Sophus Claussen og Johannes Jørgensen som unge. Det begyndte med et møde i Studentersamfundet i marts 1886, men først et år senere blev de rigtige venner og drak dus. Samme år debuterede de begge som lyrikere og delte "Skæbne, baade i den grundtvigske og konservative Presse (...) "Som afslutning paa det Hele læste vi en Dag i jyske Blade, at vi var blevne omtalte paa et Folkemøde. En Skolemand havde sagt, at saadanne Mennesker som Johannes Jørgensen og Sophus Claussen var Fenrisulve."

"Foruden vor Jegform", fortsætter Sophus Claussen i dette tilbageblik fra 1915, "var det skadeligt for os, at vi skrev Vers.

*Dyrehavegaard
ved Nyborg,
fam. Claussens
sommerbolig, hvor
Johannes Jørgensen
flere gange besøgte
Sophus Claussen, og
hvortil han henlagde
begyndelsen
af handlingen i
romanen "Sommer".
(Foto sh)*

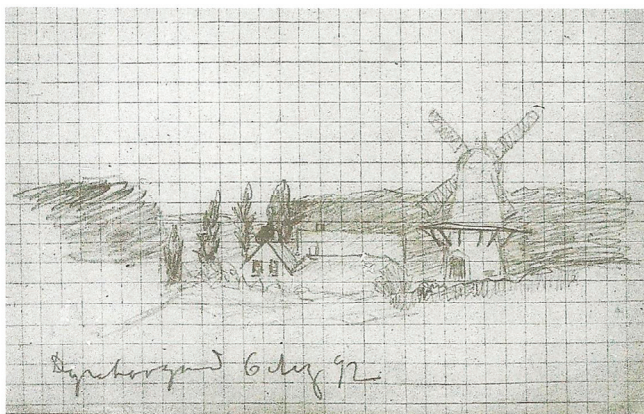
Og de to Ting i Forening virkede nu som et Udslag af en ny, uklog Trodsighed, der maatte skaffe os Modstand i alle Lejre.”

I et andet tilbageblik på ungdommen, interviewet *Da Johannes Jørgensen var ung* fra 1916, siger Claussen bl.a.: ”Jørgensen var en dristig Mand, som i artistisk Nydannelse har vovet mere end nogen af os andre. Jeg husker, at vi drillede ham med hans ”barbariske Oder”. Naa

Følgen blev, at der alligevel blev et andet lyrisk Sprog til end det, man havde haft i Halvfjerdserne.

Det betydelige ved Jørgensen var, at han følte fuldt som Kunstner Ja, han var Naturforsker og Biolog, men han følte ganske væsentlig som Kunstner. Det er slet ikke saa almindeligt for de Danske at føle som Kunstnere, de bærer ofte Mærket af at være blevet siddende i et eller andet Fag, hvor de ikke har faaet deres Sanser udviklede.”

Hvor nært de stod hinanden, har Jørgensen skildret i fiktiv form i ungdomsromanerne *Sommer* og *Livets Træ* og i *Mit Livs Legende*. Og det fremgår af de digte, de skrev til hinanden, f.eks.: Jørgensens begejstrede og kongeniale tak for Claussens hyrdespil *Frøken Regnvejr*, og Claussens tak for romanen *Sommer* i digtet af samme navn. Deres brevveksling og deres dag- og notesbøger giver dybere og intimere indsigter i deres

Under et besøg på Dyrehavegaard i 1892 tegnede Johannes Jørgensen denne skitse af udsigten fra gården mod den endnu eksisterende Dyrehave Mølle.

venskabs og broderskabs udvikling. De var begge hidsige temperamenter. Claussen var desuden noget af en drillepind, og han vidste, hvordan han skulle få Jørgensens temperament i kog.

Det er bl.a. det, der sker i Rapallo, da Jørgensen under besøget hos Claussen i raseri en aften indlogerer sig på byens dyreste hotel (uden at tænke på morgendagens regning), i stedet for at gå med vennen hjem på værelset. Jørgensen skildrer episoden i *Mit Livs Legende* på en sådan måde, at læseren får indtryk af, at denne hans uovervejede ekstravagance skyldtes deres ideologiske uenighed om det metafysiske Hinsides. Det der i virkeligheden skete var, at Claussen drillede Jørgensen med en ung italiensk kniplerske ved navn Carlotta. Jørgensen havde som led i en tilsyneladende uskyldig flirt været på bjergvandring med hende på Mont'Allegro. Hans beretning om udflugten havde Claussen ikke troet på, og at blive

beskyldt for at lyve var mere, end Jørgensen kunne tåle. Lille bagatel, megen vin – stor dramatik.

Claussen har også behandlet deres samvær i Rapallo i bogen *Valfart* fra 1896, hvor han til Jørgensens fortrydelse fortsætter drillerierne. Om Carlotta og Jørgensen skriver Claussen: "Hver Gang jeg kommer til Rapallo, sidder der i en Buegang en ung Pige, som vilde have holdt af ham, hvis han havde været lidt taalmodigere." Men for Claussen som for Jørgensen er det trods alt den ideologiske, religiøse meningsforskel, der er det centrale bag alle drillerier og skærmydsler. "Jeg hadede, at han vilde tro paa mere, end han kunde tro", skriver Claussen.

Til Herman Bang skrev Claussen, som tidligere nævnt, at Jørgensens konversion skyldtes "Trang til Ofring, Tragedie, Geni". Senere i interviewet fra 1916 siger han: "Hvis jeg skal sige, hvad jeg tror kan have bragt Jørgensen ud paa de Veje, hvor han nu færdes, saa vil jeg sige, at jeg mener, at det er et æstetisk Moment, saaledes som man kan træffe det ude i Europa, f.Eks. i Poesi og Malerkunst, som har drevet ham dertil. Det er noget individuelt i ham, som man allerede finder det i hans Hjemland. Men jeg tror, at det ikke vilde have taget en saadan Fart og have taget to Trediedele af hans Produktion, det vilde muligt ikke være sket, hvis han havde haft et stort Publikum, et stort Lands Publikum at tale til. Det vilde ikke være sket saa hurtigt og vilde ikke have antaget saa outrerede Former. Men det er en Ting, som jeg ikke ved, ikke sandt. -"

Claussen kommer nok nærmest en forståelse i *En Hilsen* til Jørgensens 60-årsdag:

"Alt det hos Jørgensen, der maatte synes Svaghed og Vankelmodighed, (...) har han gjort Ende paa ved rent, men ikke smertefrit at overgaa til Rom."

I sin anmeldelse i *Politiken* af *Den røde Stjerne* skriver Claussen i 1916: "Mig skal det ikke bekymre, om han vil forblive Katolik til sin sidste Dag, naar han gør det til sin bedste Glæde at forstaa og forstaas hjemme,

Præst – lad ham være det.

Videnskabsmand, Elsker – nej.

Poet - altid."

Poet altid – det var både Claussen og Jørgensen. Elsker – nej siger Claussen om Jørgensen. Hvad siger Jørgensen? I fødselsdagsdigtet *Fratri frater* til Claussens 60-årsdag skriver Jørgensen: "nævner jeg CHARITAS Gud, / saa svarer Du: EROS!"

Claussen forstod Jørgensen og Jørgensen forstod Claussen. De gjorde det som unge, og de gjorde det livet igennem. Bag om konflikter, uenighed, sammenstød og drillerier var de i harmoni og fandt svar hos hinanden.

I august 1894 skriver Jørgensen i Assisi i dagbogen: "Jeg finder Kristendommens Essens udtryk i dette Ord af Claussen (...): "hellig som den, der ofres til evige Magter." Thi at ofre sig til det Evige, det er at være Kristen." Og 30 år efter konkluderer Claussen: "Men jeg har elsket vor Ven for hans Strengthed og ikke hans Svaghed."

Claussen står i dag, hvor vi fejrer hans 150-årsdag, ikke blot som en af dansk litteraturens største lyrikere, men også som

Der eksisterer kun to billeder, hvor Johannes Jørgensen og Sophus Claussen er fotograferet sammen. Det ene ses på s. 2 her i bladet - det andet er dette gruppebillede fra fejringen af Jørgensens 60 års fødselsdag d. 9. november 1926, hvor Sophus Claussen sidder helt til venstre. (Johannes Jørgensens Hus i Svendborg)

den moderne erotiske lyriker par excellence. Uden venskabet med Johannes Jørgensen var han næppe – på trods af sine mange musen - nået så højt på parnasset. Claussen får selv det sidste ord: "Ungdomsvenskab er jo ikke

lutter Roser. Der er mange Torne imellem. Men de er dækkede for Efterverdenen, og det er jo dog Roserne, det kommer an paa. Samtidig føler man selv først bagefter, hvor nær man stod den anden."

Kontingent for 2016

Med dette nummer af NYHEDSBREV'et følger vores opfordring til at forny medlemskabet af Johannes Jørgensen Selskabet for 2016. Husk at notere navn på indbetalingen uanset om man benytter kortet eller netbank. Det er vigtigt at give meddelelse om evt. vedvarende adresseændring. I 2014 så vi os nødsaget til at forhøje kontingentet med 15 kr. til 175 kr. årligt, men ikke alle havde noteret sig dette!

Johannes Jørgensens livsrejse

af Henrik Wivel

Så er arbejdet med den den editionsfilologiske udgave af Johannes Jørgensens erindringer *Mit Livs Legende* 1-7 i gang!

Udgaven redigeres og kommenteres af Elise luul og undertegnede og estimeres til fire bind med tekstkommentarer, bibliografi, efterskrift og registre i det afsluttende bind. Det er vores ambition, at den ny udgave af *Mit Livs Legende* illustreres med topografiske kort, så læseren kan følge med i, hvor Johannes Jørgensen er henne i verden, og tillige med samtidige fotografier, malerier og tegninger, samt faksimile gengivelser af første udgavernes forsider. Projektet er berammet til tre år, og Elise luul og jeg deler kontor i Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, der har til huse ved siden af Det Kongelige Bibliotek i København. Arbejdet med udgivelsen er delvis finansieret af Velux Fonden.

Forhistorien er denne: I 2012 blev jeg kontaktet af den daværende direktør for Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Lasse Horne Kjældgaard, der sagde, at hvis jeg havde et ønskeprojekt til af en

klassikerudgivelse, ville selskabet gerne stå bag og stå bi. Jeg nævnte med det samme Johannes Jørgensens *Mit Livs Legende*, hvis første udgave udkom fra 1916 til 1928 og hvis anden udgave udkom i 1949, forkortet og redigeret af Johannes Jørgensen selv, sandsynligvis i samarbejde med redaktøren Carl Bergstrøm Nielsen. Siden har der været stille omkring Johannes Jørgensens erindringsværk og dermed det store både personlige, eksistensfilosofiske og kulturhistoriske rum, erindringerne åbner op for. Og det på trods af, at *Mit Livs legende* er et af de værker i Johannes Jørgensens rige og omdiskuterede forfatterskab, som den litteraturhistoriske reception op igennem det 20. og 21. århundrede har været enige om har haft en helt særlig betydning.

Værkets betydning kan aflæses på flere niveauer:

For det første er der det personlige perspektiv. Johannes Jørgensen (1866-1956) var søn af en skibsfører fra Svendborg, og blev selv en sømand af verden. Livet igennem var han på rejser i Europa, og boede en stor del af sit liv i Assisi i Italien. Men Svendborg og det sydfynske øhav forblev et tabt paradisi i hans livslange søgen efter en mening med livet og et eksistentielt tilholdssted. De sidste år af sit liv valgte den da verdensberømte digter at bo i barn-domshjemmet og æresboligen i Svendborg. Johannes Jørgensens *Mit Livs Legende* er det væsentligste vidnesbyrd om hans

Henrik Wivel

omflakkende liv og spirituelle søgen. Værket består af syv bøger: *Den røde Stjerne* (1916), *Taarnet* (1916), *Vælskland* (1917), *Det usyrede Brød* (1918), *Ved den skønne Tempeldør* (1918), *Guds Kværn* (1919) og *Over de valske Mile* (1928). I selvbiografien beskriver Johannes Jørgensen sin barndom i Svendborg frem til tiden, hvor han som 16-årig kommer til København, og endelig til han i 1915 lader sig skille fra sin første kone, Amalie Ewald, og vælger at gå i eksil i Assisi.

Mit Livs Legende er delvis baseret på Johannes Jørgensens over 800 dag- og notesbøger, som der citeres livligt fra, og som giver værket en dokumentarisk og autentisk kvalitet. I dag ville litterater kunne kalde erindringerne for "autofiktion" eller "performativ biografisme", i tidligere tider ville man have kaldt dem for bekendelsesskrifter i traditionen fra Augustin, Den hellige Frans af Assisi og Rousseau. Selv anskuede Johannes Jørgensen erindringerne i lyset fra Goethes forestilling om det levede liv som en blanding af "digtning og sandhed". *Mit Livs Legende* er angiveligt et forsøg på at skabe en udviklings- og dannelsesrejse i traditionen fra Goethes *Wilhelm Meister*. Læseren bringes på lære- og vandreår og indvies i en forvandling, der har til formål at bringe hovedpersonen i harmoni med de dybeste tilskyndelser i hans væsen.

Helt centralt i denne proces er Johannes Jørgensens konversion til katolicismen i 1896 og det brud, det medfører, dels i forhold til hans ungdoms forbillede Georg Brandes og hans kreds, dels i forhold til hans venner og kolleger omkring tidskrift *Taarnet* (1893-94) med Mogens

Elise Juul

Ballin, Sophus Claussen, Ingeborg og Viggo Stuckenberg som de centrale. Og endelig den ekstreme anfægtelse, der opstår efter konversionen, hvor Johannes Jørgensen ikke kan finde sig til rette med sig selv og føler sig som en *anima anceps*, en tvedelt sjæl, og dermed giver udtryk for essentielle modernistiske splittelseserfaringer; stedt som han er mellem forsyn og fortabelse.

For det andet er der det overpersonlige perspektiv: *Mit Livs Legende* er et enestående vidnesbyrd om brydningerne i kulturlivet omkring år 1900 med et rigt dansk, nordisk og europæisk persongalleri. Værket er, som hele Johannes Jørgensens virke, båret af og skrevet på tværetetisk tilgang til verden, og giver et inciterende indblik i den symbolistiske og dekadenceprægede europæiske *fin de siècle* kultur omkring år 1900 og dens helt centrale skikkelser inden for både digtning, essayistik, malerkunst, design, journalistik og teologi. Johannes Jørgensens levende og engagerede beskrivelse af epokens store europæiske persongalleri i *Mit Livs Legende* er en begrundelse

nok i sig selv for en kommenteret udgave, der aktualiserer tidens åndsliv og accentuerer værkets betydning som kulturhistorisk kildekrift. Ligeledes giver erindringerne et intimt indblik i tidens familiestrukturer og kønsroller, ligesom de giver et i nordisk sammenhæng usædvanligt indblik i de katolske trosformer og ritualer. Endelig lukkes hele det europæiske rum op af den rejsende Jørgensen med inciterende skildringer fra Tyskland, Belgien, Frankrig og ikke mindst Italien.

Den redaktionelle udfordring

At få hold på alt, hvad der foregår i *Mit Livs Legende* og dermed i Johannes Jørgensens sind, er sin sag. Ikke mindst fordi forfatteren skrev de første bind af erindringerne i Siena og Assisi efter separationen fra Amalie Ewald. Han havde derfor ikke tilgang til sit bibliotek og store dele af sin korrespondance i Danmark, men måtte holde sig til sine uundværlige dagbøger – og netop sin erindring, lige ud af hovedet. Johannes Jørgensen arbejdede tydeligvis journalistisk og med stor hastighed i en på én gang strømmende og collage lignende sammenstykning af teksten.

Med tilgangen til forfatterens dagbøger på Det Kongelige Bibliotek bliver det tillige muligt for os at udarbejde en slags konkordans med sammenligninger af de to tekstformer. og i den udstrækning pladsen og tiden tillader, afdække forfatterens iscenesættelse, justeringer, censureringer og fiktioniseringer. Det gør *Mit Livs Legende* yderligere fascinerende som selvbiografisk og performativt værk.

I den editionsfilologiske udgave af *Mit Livs Legende* kan vi desuden redegøre for de eventuelle ændringer, der kan være mellem originalmanuskripterne til *Mit Livs Legende* og de trykte 1. udgaver. Originalmanuskripterne bd. 3, bd. 4, bd. 5, bd. 6 og bd. 7 findes på Det Kongelige Bibliotek og i Johannes Jørgensens hus i Svendborg, men manus til de to første essentielle bind "Den røde Stjerne" (1916) og "Taarnet" (1916) savnes. Deres skæbne er uvis.

Endelig indarbejder vi et variantapparat i kommenteringen, der markerer de forkortelser og ændringer Johannes Jørgensen selv stod for mellem 1. udgaverne 1916-1928 og den samlede udgave i 2 bind af *Mit Livs Legende* fra 1949. Også disse ændringer kan illustrere, hvad Johannes Jørgensen retrospektivt har lagt vægt på i iscenesættelsen af sit liv og sine valg.

Der er således nok at tage fat på, og vi er allerede godt gang. Men opgaven kræver al den hjælp, vi kan få. Vi har allerede fået generøs hjælp og støtte af Stig Holsting, Bo Alkjær, Ove Kreisberg, Oluf Schönbeck og Flemming Jerk fra Johannes Jørgensen Selskabet, og af Teddy Petersen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole. I 2006 skrev sidstnævnte biografien *Et menneske* kommer derhen, hvor det vil om Johannes Jørgensens liv. Hvis vi også skal komme derhen, hvor vi gerne vil med denne nye kommenterede udgave af *Mit Livs Legende*, tager vi med kyshånd imod alle, der vil bidrage til at løfte opgaven.

- hw@dsl.dk
- ei@dsl.dk

KLOKKE ROLAND I 100 ÅR

I forbindelse med markeringen af 100-året for udgivelsen af bogen Klokke Roland udsender Johannes Jørgensen Selskabet et hæfte skrevet af Ingelise Schmidt med en sammenfatning af historien omkring bogens udgivelse og det røre, som den skabte både i Danmark og i udlandet.

Forsiden viser den danske og den engelsk-sprogede udgave samt Kristoffer Nyrops takkebrev til forfatteren for bogen. Hæftet er på 20 sider med få illustrationer og koster 40 kr. + forsendelse.

Billeder fra generalforsamlingen

Formanden aflægger beretning. (Foto ah)

Sangeren Jens Stage sang egne sange til tekster af Johannes Jørgensen. (Foto ah)

Ved generalforsamlingen i november blev Stig Holsting genvalgt som formand og Andreas Holsting og Ove Klausen genvalgt til bestyrelsen.

Bestyrelsen for Johannes Jørgensen Selskabet ønsker selskabets medlemmer og deres familier en glædelig jul og et godt nytår 2016!